

Bulletin

April 2001

Verden i dag

*Hvordan er vår verden i dag
bare stress, mas og jag.
Men stopp opp litt og se deg omkring,
det er så mye vakkert å se.
Om du bare vil ta det inn
og prøve å få det med.*

*Vi lukker oss inn i vår egen verden,
ser ikke alt som farer forbi.
Meg og mitt er alt som teller,
hvordan skal det bli?*

*Vi må få mer omsorg for hverandre,
alle ting glir ut.*

*Vi stanger og stanger og ser ikke hva
som er det beste til slutt.*

*Hvordan skal vi få alt til det gamle
da alle ville det beste for oss.*

*Vi må nok reise oss opp og handle
for rettferd må vi sloss.*

*Gamle og ungdom blir glemt og forsømt
hvor er drømmen vi har drømt?*

*Om en velferdsstat som kan gi oss alt.
Hva gikk galt?*

Bjørg Elvira Røed

Av innholdet:

Verden i dag
Hilsen fra Overmester
Under lupen - ekspansjon
Viktig! Passer dette for deg?
Utadrettet humanitær og sosial virksomhet.
Nært forestående moter
"Om det livet som er!"
Ord for dagen
Lordags kultur!
Et evig vennskap
Ut vil jeg ut! - reiseopplevelse
Logeball
Sitater

Hilsen fra Overmester !

Mine brødre vinteren er på hell – kulden slipper taket solen varmer igjen i sjel og kropp – en vinter slik den kanskje skal være med kulde og snø, praktfulle vinterdager og silkeføre i marka.

Men nå er våren foran oss, den fine oppbyggelige tiden med lysere kvelder og mildere dager.

Ja noe kommer og noe er lagt bak oss, også i logesammenheng, min bror. Dette embedskollegiet nærmer seg slutten av sin embedsperiode- men mine brødre, vi har alle noen viktige gjøremål igjen, mange logemøter skal gjennomføres før sommeren, og noe av det viktigste vi står foran, er valget av nye embedsmenn.

Nominasjonsnemnden har i lang tid arbeidet med å finne frem til aktuelle navn- kandidater som vil være til beste for logen og dens virke.

Det er mange som er med å drar lasset, ikke bare embedskollegiet, men alle de som har plasser i salen. Dette er viktige funksjoner i en helhet. Det er ikke alle som har en embedsplass i logen men som kanskje er med i noen nemnder eller lignende. Nemndene i vår loge er alle av stor betydning og utfører et ansvarsfullt og meget viktig arbeide.

Så mine brødre vi er alle viktige i vårt logearbeid, - ja også du min bror, som kanskje ikke har tid til å gå i logen hver onsdag. Det kan være mange årsaker til det, jobb, familie o.a. eller andre ting- men du er viktig for logen. Du er også en Odd Fellow når du ikke er i logen, og det er mange måter å være en Odd Fellow bror på.

Vi vet alle hva våre budord sier:

”Å utbre vennskapets – kjærlighetens og sannhetens grunnprinsipper blant menneskene, å undervise dem i kjærlighet til Gud og deres neste, og lære dem at ord ikke er nok, men at disse lærdommer må omsettes i handlinger for at hver enkelt etter beste evne kan bidra til menneskenes forbedring og fullkommengjørelse er Odd Fellow Ordenens formål.”

Jeg er sikker på at mange av våre brødre praktiserer mye av dette i det stille. Slik kan også Odd Fellow gjerningen gjøres.

Mine brødre vi har mange og viktige møter foran oss, med aktuelle temaer- derfor møt opp på logemøtene og bidra aktivt med dine meninger!

Jeg ønsker alle vel møtt til vårens møter i vår loge.

Med hilsen i V. K. og S.

Øivind Vinje

Onsdag er logedag!

JM BULLETIN

LOGE NR. 56 JOHAN MIDDELTHON

APRIL 2001

☆ EksOM
Sverre N. Haug
tlf. 22 52 40 52

☆ OM
Øivind F. Vinje
tlf. 22 21 16 19

☆ UM
Per Arild Nesje
tlf.

☆ REDAKTØR/LAYOUT
Ove Lund
tlf. P. 67 56 70 81

☆ SEKR.
Terje Christoffersen
tlf. 22 44 45 29

☆ SKATTM.
Hans Juel Næss
tlf. 67 14 74 74

☆ KASS
Hans Chr. Rasmussen
tlf. 67 54 27 29

REDAKSJON:
Hans Juel Næss
Hans Chr. Rasmussen

Redaksjonen forbeholder seg rett til å refusere, forkorte, omredigere eller å omskrive innleggene.

Styrkelse og ekspansjon

Innlegg av bror Per Chr. Sommerfeldt

i logemøtet den 14. mars 2001

Da jeg er blitt anmodet om å komme med et innlegg – og er stilt fritt i valg av tema – vil jeg benytte anledningen til å ta opp noen tanker og spørsmål som har opptatt meg i forbindelse med logen i den senere tid. Tanker som jeg til dels har også diskutert med noen av brødrene.

Fra **Nevnd for styrkelse og ekspansjon** får vi til stadighet påminnelse om at det er både ønskelig og nødvendig med nye og gjerne yngre brødre for å kompensere for den naturlige avgang. Dette er det neppe noen uenighet om.

Men, jeg stiller spørsmål ved hensikten når resultatet blir dannelse av stadig nye broder-foreninger og loger, som til tross for høyt ambisjonsnivå, er og forblir så små at de har problemer med å besette stolene under sine møter. Hva er det som skjer?

For en, som er relativt fersk og ser på dette med en viss skepsis, er det naturlig å spørre:

- Har noen glemt at vi i logesammenheng taler om "Livet der ute", som vi alle er en del av, og livet i logen som skal være et sted fritt for karrierejag, status og posisjoner?
- Er vi for ettergivende overfor dem som ikke har lagt igjen ambisjonene der ute og som utålmodig bryter ut for å ta snarveier til et embede?
- Er vi for slepphendte med å tillate dannelse av nye loger når dette i praksis betyr en betydelig "årelating" av de eksisterende?
- Kan vi styrke de eksisterende loger ved å være mer restriktive med nydannelser slik at vi først tillater dette når "moderlogen" bli for tallrik?
- Bør vi innføre en viss form for alderskvotering ved dannelsen av nye loger?
- Og til sist: Bør vi overveie tilbakeførsel til moderlogen eller fusjoner mellom små loger for å styrke disse?

Mitt kall er ei at svare – jeg spørger kun.

Det er imidlertid en kjennsgjerning at "utbryterne" i all hovedsak består av yngre og aktive brødre som vi ikke gjerne gir slipp på. At en slik årelating også medvirker til at generasjonskloften blir stadig dypere er innlysende. For oss bør hver eneste bror være et like viktig ledd i kjeden. Slipper vi dem fra oss blir resultatet: Forgubbing.

Dette kom vel klart frem da en av våre nye brødre i sin takketales ved brodermøtet etter en gradspassing uttalte at det å gå i logen var som å gå på besøk til gamle onkler.

Hva han mente med dette, vet jeg ikke – jeg har ikke spurt ham. Hadde jeg gjort det, ville jeg ha mistet noen av de poenger jeg gjerne vil dvele litt ved.

Alternativ 1.

Var det et uttrykk for "Erasmus Montanus syndromet". Den arroganse og overbærenhet eller oppgittethet overfor den eldre generasjon som mange unge i vår kultur oppviser.

Med overdreven tro på egne evner og teoretiske kunnskaper, men ofte blottet for livserfaring og menneske-kunnskap overser man lett den kompetanse som den eldre generasjon besitter.

Jeg håper ikke det.

Alternativ 2.

Hadde vår unge bror oppdaget og forstått gjennom symbolet "Samfunnets eldste" at vi her inne helst bruker en annen målestokk enn "De der ute"?

Hadde han allerede det jeg selv må innrømme at jeg brukte litt tid til å forstå:

Logelivet er i seg selv en kontinuerlig læringsprosess der "De gamle onkler" representerer en verdifull ressurs.

Her er det kunnskap, erfaringer og kompetanse i mengder å ose av.

Hvis det var dette vår unge bror mente å ha oppdaget, og det håper jeg det var – vil jeg bare gratulere.

Har jeg tatt feil, kan jeg bare beklage og håpe på tankens modning.

Overmester, min ide med dette innlegg har ikke vært å løse problemer, men å papeke noen og stille noen spørsmål til ettertanke. Om jeg har lykket – se det er det opp til andre å bedømme.

**Fornuften består av sannheter som skal sis,
og sannheter som skal gjøres**

A. R i v a r o l

Brødrene inviteres til å engasjere seg i utadrettet humanitær og sosial virksomhet.

Passer dette for deg? Vi søker etter støttespillere nå!

Vår loge har gjennom det pågående Pilotprosjektet blant annet arbeidet med temaet humanitær og sosial virksomhet. Vi har som følge av dette fått utarbeidet en arbeidsplan fra en "støttegruppe" til Sosialnevnden. Hele arbeidsplanen er vedlagt på de neste 4 sidene i denne bulletin.

Det ble den 2. april 2001 avholdt et møte hvor Embedskollegiet, Sosialnevnden og Støttegruppen deltok. Det ble konkludert med at vi ønsket å tilrettelegge muligheten for et større engasjement innen humanitær/sosial virksomhet for brødrene i vår loge.

Fire hovedsatsingsområder er foreløpig identifisert. Disse er:

1. Funksjonshemmede barn
2. Rotløs ungdom/natteravn
3. Eldre
4. Syke

(Se mer detaljert beskrivelse i vedlagt arbeidsplan fra "Støttegruppen").

For at vi skal kunne legge opp et program som vi også kan stå for i praksis, ønsker vi med dette initiativet å registrere hvor mange av brødrene som ønsker å være med på dette arbeidet. De som har tid og interesse bes derfor om å fylle ut tabellen nedenfor, samt krysse av på satsningsområde(ne) dere ønsker å delta i. Har man andre forslag enn de fire som er foreslått her, så er man fri til å foreslå andre.

Vi er også avhengig av å finne pådrivere som kan lede satsningsområdene. Identifiser i siste kolonne i tabellen om du kan tenke deg en slik oppgave. Definer også området du kan tenke deg å lede. Områdeledere vil rapportere til Sosialnevnden.

Denne satsningen vil bli diskutert på logemøtet den 25. april. Vi ser frem til å høre brødrenes synspunkter og en konstruktiv debatt om dette emnet.

Håper flest mulig av dere stiller opp om dette arbeidet som er en av de viktigste hjørnesteinene i logens arbeid.

For Sosialnevnden,
Per Arild Nesje, UM.

....klipp her.

Sendes Sosialnevnden ved UM, Per Arild Nesje (Tilsvarende liste legges også ut i logen).

	NAVN	Områder				Andre forslag *)	Ansvarlig: Ja/Nei
		1	2	3	4		Hvis Ja, hvilket område
1							
2							

*) Beskriv gjerne forslaget i mer detalj og send til Sosialnevnden ved UM

**ARBEIDSPLAN FOR UTADRETTET HUMANITÆR OG SOSIAL VIRKSOMHET FOR
LOGE NR.56 JOHAN MIDDELTHON
2001 - 2003**

I AVGRENsing

Det vises til det Pilotprosjekt som er initiert av Storlogen og hvor gruppe 4 fikk til oppgave å fremme et forslag som skulle kunne legges til grunn i Ordenens løpende arbeide med sin utadrettede humanitære og sosiale virksomhet.

Gruppens forslag presiserer at Storlogen skal arbeide på landsbasis. Distriktrådene skal ta seg av prosjekt som distriktets loger utfører i fellesskap. Den enkelte loge skal kunne ha egne aktiviteter. Det er disse logeaktivitetene som her skal behandles.

Arbeidet som utføres hører inn under logens sosialnevnd, men om det er behov for det må nevnden kunne trekke andre logebrødre med i eventuell administrasjon og utvikling av opplegget.

Logenes arbeide med humanitær og sosial virksomhet går dels på det rent økonomiske med utdeling av penger til gode formål ,dels på personlig innsats av brødre hvor det måtte være behov for det. Det er dette siste aspekt som danner grunnlaget for forslaget som nå fremmes for logen.

Sosialnevnden i Loge nr. 56 Johan Middelthon har i første omgang valgt å be noen brødre komme med forslag til oppgaver og retningslinjer for slike aktiviteter. Disse , - senere kalt gruppen, er :

EKS OM Sverre N. Haug
 Svein Skoglunn
 Tor S. Jacobsen
EKS OM Erik A.Fuglseth

Når logen skal ta stilling til et eller flere satsingsområder er gruppen av den oppfatning at logen ikke må spre seg over for mange områder, men heller i første omgang konsentrere seg om et mindre antall oppgaver som logen (dens brødre) kan beherske uten for stor belastning for den enkelte bror.

Gruppen er videre av den oppfatning at det, i alle fall innledningsvis , må være en frivillig sak om en bror kan/vil delta i arbeidet.

Vi vil gå inn for at de oppgaver som skal kunne utføres av våre brødre dels skal kunne gjøres på individuell basis, dels i form av at flere brødre slår seg sammen om gjennomføringen. De oppgaver som utføres av den enkelte vil være avhengig av vedkommendes egne ønske og skjer i hans regi , mens fellestiltak forutsetter koordinering fra sosialnevnden eller dennes hjelpere.

Vi går videre inn for at de aktiviteter som utføres har preg av kontinuitet og oppfølging slik at man velger satsingsområder som logen er innstillet på å følge opp over i alle fall en to års periode. (Individuell satsing , tidsperspektiv m.m. avhenger av vedkommende bror.)

Gruppen forutsetter at logens ledelse er aktivt med i innledningsfasen ved om nødvendig å opprette kontakter og eventuelt finne frem til og arrangere møter med institusjoner, organisasjoner , offentlige etater m.m.

Det foreslås at vår loge konsentrerer seg om tre områder :

Barn og ungdom
Eldre
Syke

Dette er områder hvor vi allerede har en viss erfaring, men det er her også behov for en utvidet innsats.

II NÆRMERE OM SATSINGSOMRÅDENE

Begrepene barn og ungdom flyter over i hverandre. Vi ser derfor i denne omgang på dette som ett satsingsområde. Vi tror ikke at logen eller vanlige logebrødre har kvalifikasjoner til å yte en meningsfylt innsats overfor dem som er kommet på skråplanet, men vi regner med at vår eventuelle innsats bør komme dem tilgode som av andre grunner kan ha behov for støtte, eller for å forhindre at de sklir ut.

Gruppen foreslår at logen begrenser seg til å satse på to oppgaver :

1. Funksjonshemmede barn (i alle aldre)
2. Rotløs ungdom

Når det gjelder den første gruppe har vi tre alternative innfallsvinkler

1. Organisere oppsøkende virksomhet mot alle nyskadde, hvor noen heldige får bli med på motivasjonstur til treningssenter, f.x. La Santa på Lanzarote.

2. Yte bidrag til barneidrettsgruppe for funksjonshemmede i lokalmiljøet. Dette kan f.x. være:
 - deltakelse på idrettsleire
 - henting og bringing til treninger
 - kvalifiserte instruktører
 - støttekontakt på trening
 - kjøp av spesialutstyr

3. Bidra i f.m. juniorlekene som arrangeres på Norges Idrettshøgskole i mai/juni hvert år.

Vi regner med at vi vil få hjelp til å komme igang ved henvendelse til Norges Funksjonshemmedes Idrettsforbund.

Når det gjelder den andre målgruppen foreslår vi i første omgang deltakelse i lokale Natteravn prosjekter. Når vi har vunnet mer erfaring kan vel andre tiltak eventuelt vurderes.

Logen, - de brødre som kan tenke seg å delta vil få informasjon om opplegg etc. ved henvendelse til NATTERAVNENE.

Målgruppen ELDRE er svært sammensatt og det kan være behov for støtte fra Logen, - dens brødre på en rekke områder. I første omgang mener vi at de bør satses via de lokale eldresentre.

Ved henvendelse til et eldresenter ble følgende områder utpekt som viktige for dette senter :

- besøkstjeneste
- følgetjeneste til lege , sykehus, bank m.m.
- underholdning på senteret (dette gjør vi alt i noen utstrekning)
- foredrag

Behovene ble ikke prioritert så oppstillingen innebærer ikke sortering etter viktighet.

Det fremgår av senterets informasjonsblad at det også kan være behov for hjelp til småreparasjoner i hjemmet. Vårt inntrykk er at behovene kan variere fra senter til senter. Man får forhøre seg hos daglig leder.

Målgruppe Syke omfatter i stor utstrekning også eldre, men alle aldersgrupper er representert her. Logen har tatt opp kontakt med Radiumhospitalet og har hatt en eftermiddagstur med pasienter derfra. Dette bør utbygges til noen flere turer i løpet av året.

Det er også pasienter ved andre sykehus som kan ha behov for kontakt, - evt. en tur. Logen bør stå for slike arrangementer.

Besøkstjeneste er også et område hvor det er behov for innsats. Dette bør fortrinnsvis utføres av den enkelte bror, men innledende kontakt kan tas av logen.

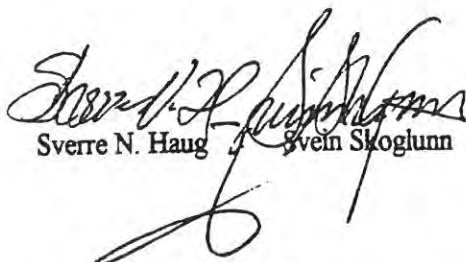
Sykehjem representerer en spesiell gruppe pasienter, vanligvis eldre og såvidt forstås i stor utstrekning senil demente . Her er det kanskje for krevende å starte med noe, (men rundt om på aldershjemmene kan det være mye ensomhet).

KONKLUSJON

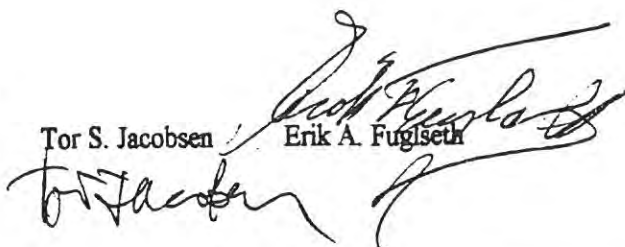
De oppgaver som er skissert dekker en liten del av de behovene som eksisterer i samfunnet og hvor innsats fra Odd Fellow vil være nyttig og hvor brødre kan få brukt seg selv. (Det minnes også om at sykdom, ensomhet, hjelpeløshet, m.m. også finnes innen våre egne rekker.) Det får nå bli opp til logen å vurdere om de ovennevnte forslag har interesse, eventuelt å vurdere hvor

dypt man skal engasjere seg. Det går jo an å starte i det små, men det er nok en forutsetning for et vellykket arbeide at logen selv går inn i startfasen.

Oslo den 28/2 01

Sverre N. Haug

Svein Skogliunn

Tor S. Jacobsen

Erik A. Fuglseth

Embedskollegiet ønsker med dette å informere om de nært forestående møter frem til sommermøtet i juni 2001.

Innholdet i møtene vil bli som følger:

18/4 – 01 Innvielse

Vi skal få nye brødre inn i vår loge og vår orden. Her skal vi høste fra vår informasjonsaften!! Jeg er temmelig sikker på at noen av oss i loge nr. 56. JM er faddere denne kvelden. Dette blir en begivenhetsrik aften. Spesielt fordi vi også får besøk fra Horten. Vår vennskapsloge - Loge nr. 40. Vern kommer på besøk.

25/4 – 01 Privatnemndens aften

Dette skal bli spennende. Vår rutinerte og kreative samt avtroppende privatnemnd får fritt spillerom - ! Med forventning regner vi med at dette blir en aften vi sent vil glemme.
1. gangs nominasjon finner sted på dette møte som er et 3. gradsmøte. Det er viktig at alle 3. grads brødre moter opp. Du får her informasjon om hvilke brødre som blir foreslått som valgte embedsmenn. At dette kan bli utslagsgivende og retningsgivende for den videre kurs og fremdrift av vår loge er hevet over tvil.
Derfor - møt frem!

29/4 – 01 Minnestund - Vår Frelzers gravlund.

På denne søndagen minnes vi Eks. Stor Sire Johan Middelthon som ga navnet til vår loge. De av brødrene som har anledning, møtes til en liten minnestund ved hans grav. Vi legger ned noen blomster og reflekterer litt på hva han ga oss.

02/5-01 Ikke fastlagt.

På dette møtet blir det et "innlegg". Tema er ikke fastlagt, men kanskje en oppsummering av vårt "pilotarbeid" kan passe her. Annen gangs nominasjon og valg blir gjennomført på dette møtet. Min bror i 3. grad - her kan du si din mening med å være med på valgprosedyren - det gjelder det fremtidig embedskollegie i vår loge - møt frem - og gi din stemme.

30/5-01 Installasjon av embedsmenn.

Vi har endret litt på rutineene, og da både A sal og B sal med lobbyene vil bli renoveret til sommeren er det trangt med logesaler i aug/sept. Derfor legger vi installasjonen til vårt siste logemøte våren 2001. Ja min bror jeg vet det er varmt med Galla i slutten av mai. La oss heller svette litt i galla denne kvelden, det nye embedskollegie fortjener det. Da kan vi etter møtet sende gallaantrekket på rens, slik at vi kan til første møte i høst semesteret stille med nyrenset galla og være "semper paratus" vær beredt.

Vel møtt til vårens møter!

Med broderlig hilsen

Øivind Vinje
Overmester

"OM DET LIVET SOM ER!"

Drapet på Benjamin Hermansen har opprørt oss alle. At noen ungdommer der ute på Holmlia mente seg å være i sin rett til å ta av dage en som hadde en annen hudfarge enn dem selv, er mer enn vi kan tåle. Senere har vi i u-like sammenhenger diskutert hva vi kan gjøre for å demme opp for slike strømninger. Noe endegyldig svar har ingen av oss. Men da jeg skal begynne som sokneprest ute på Holmlia om en måneds tid, vet jeg at jeg må finne en måte å tenke om dette som kanskje kan gi noen retninger for meg selv eller i hvert fall en utstrakt hånd til dem som trenger vår støtte. Mitt innlegg her i kveld kommer blant annet til å speile denne virkeligheten. Men jeg ønsker også å ta opp andre sider ved vår sårbarhet som storbymennesker. Etter ti år som frimurer har jeg sett hvor viktig det er for mange av oss å ha et sted hvor vi som menn kan våge å kjenne på vår egen tilkort-kommenhet og sammen lete etter hvor veien videre kan gå.

*"Kom ikkje med heile sanningi
kom ikkje med havet for min tørste
kom ikkje med himmelen når eg bed om ljøs
men kom med ein glimt, ei dogg, eit fjom,
slik fuglane ber med seg vassdropar frå lauget
og vinden eit korn av salt.*

Dette lille diktet er skrevet av Olav H. Hauge. For meg er det blitt et slags motto eller i hvert fall en daglig på-minnelse om hva jeg ønsker å komme med i de prekener jeg holder, men kanskje særlig i de foredrag og kåserier som jeg av og til spørres om å bidra med. Da har jeg aldri hatt tanker om å kunne komme med hele sannheten. De mennesker som tar mål av seg til det, har bare sett deler av den. Men kunne jeg få lov til å bidra med "ein glimt, ei dogg, eit fjom, slik fuglane ber med seg vassdropar fra lauget og vinden eit korn av salt," ja så ville jeg bli glad. Men skal jeg makte det i rammen av dette foredraget, så er jeg nødt til å velge å være ganske personlig.

Jeg har vært snart elleve år i Domkirken. I løpet av disse årene har jeg blant annet vært veldig opptatt av skjønnlitteratur fra mange land. I 1993 startet jeg en serie med kåserier om ulike romanforfattere. Etter det første året å ha holdt meg til vår egen Falkberget, kastet jeg blikket mot Sverige. Senere har jeg holdt kåserier om jødisk, russisk, dansk, islandsk og nå finsk skjønnlitteratur. En av de første svenske skjønnlitterære forfattere jeg tok tak i var Lars Andersson. Han er fra Värmland og har blant annet skrevet en bok som heter "Vannorgelet" Men det var boken om fritenkeren Emil Thorelius som jeg ble mest opptatt av. Den heter "Dronningkuben" og skildrer hvordan denne karen i utgangspunktet kom fra en svært kristen familie. Og som mange slike så begynte han å studere teologi og forsøkte på den måten å innfri noen av de usagte forventningene som nok var stillet til ham. Men så skjer det at broren hans drukner i en tragisk ulykke og den gamle familiefaren kaller barna hjem. Oppe i dagligstuen ber han dem om å sette seg rundt ham, begynner å lese fra Bibelen for dem og si slikt som i hvert fall for ham høres ut som å gi trøst. Men hovedpersonen i boken orker ikke å høre på. Etter en stund i taushet styrter han på dør, ramler ned trappen i en rivende og er ute på gaten. Deilig å komme ut i luften og prøve å finne pusten tilbake. Men det varer ikke lenge før Hilmer, en av de andre brødrene tar ham igjen og Andersson skriver:

*Du kan da ikke bare stikke av sånn.
Jeg orker ikke å høre på preiket deres, forstår ikke at det kan være til noe hjelp
Men du innser da at det er til hjelp for dem.
Meg hjelper det intet. Jeg vil høre ordet om det livet som er, og om hvilken bot det er som finnes"*

Det er kanskje ikke litteratur av verdensklasse, men det er ekte følt. Og det en slags grunnleggende lengsel etter hva det er vi trenger å høre for å kunne klare dette livet vårt. "At noen tør å møte det slik det er". Derfor er sannhetsgehalten i disse ordene rimelig stor. Skal det være noen mening i en samtale om eksistensielle spørsmål så må den ha rot i virkeligheten og våge å svare på Emil Thorelius sitt rop:

Jeg vil høre ordet om det livet som er og om hvilken bot det er som finnes" Jeg tror få av oss har vanskeligheter med å identifisere oss med ham i et slikt ønske.

Inge Eidsvåg, fremtredende medlem av Verdikommisjonen, sier i et foredrag om dialog: "*Vi må begynne med menneskene, ikke med meningene.*" Det synes jeg er godt sagt. "*Vi må begynne med menneskene, ikke med meningene*" Som menn har vi ofte en tendens til å starte i motsatt ende. Men om alt skal forklares, om alt skal forstås, så blir det snart ikke noe igjen å leve. Derfor er det fra kirkens side, så vel som fra alle andre sammenhenger i samfunnet viktig at vi våger å si noe om "*livet slik det er, og om hvilken bot det er som finnes.*"

I min tid i Domkirken har jeg fått være med på å igangsette og drive det vi har kalt *ÅPEN KIRKE*. De første årene konsentrerte vi oss om å utvikle konseptet med tanke på å holde kirken åpen på dagtid hver dag hele uken igjennom. Og vi fikk høre hvordan det etter hvert betydde utrolig mye for mange bare det å komme inn. Sitte ned. Tenne et lys. Be en bønn. Ja, etter noen år fikk vi også høre av Torm Kristiansen i NRK, da han i sin tid skulle lage et program om seksuelle overgrep i kirken, om hvilken betydning dette arbeidet har fått for noen av dem han pratet med. En kvinne som var misbrukt av en av de kristne lederne på stedet hun hadde bodd. Det hadde selvsagt gjort sitt med troverdigheten til og tryggheten i det fellesskapet hun hadde vært en del av. Derfor hadde hun v rt på utkikk etter et annet sted hvor det var mulig, selv med hennes erfaringsbakgrunn å kunne leve som en kristen, til tross for det hun hadde opplevd, allikevel kunne tro på en Gud. Til NRK-korrespondenten hadde hun fortalt:

"En gang i året kjøper jeg meg en reise til Oslo. Det eneste jeg gjør når jeg er der er å gå til kirken og sitte der, for i Domkirken holder de åpent og etter hvert nå også på nattestid. Der kan jeg leve med min tro, for der lar de meg være i fred med min uro. Trenger jeg dem, så vet jeg at de er der."

Ennå aner jeg ikke hvem denne kvinnen er og har heller aldri forsøkt å finne ut av det.

I den senere tid har vi våget oss til å gå enda lenger i hva kirken har å tilby, og har på nyåret b rstedet for alvor støv av det gamle skriftemålet. Vi har riktignok enda ikke skaffet oss en egen skriftestol med gitter og det hele, men vi er borte i kirken i hvert fall en time pr. uke og gir mulighet til at man kan snakke sant om sitt eget liv.

De siste dagene har avisene v rt svært opptatt av hvordan ledelsen i Norges nest største parti har gitt opptil flere versjoner av hva som skulle være sant eller usant i en bestemt sak. Jeg har verken forutsetninger eller lyst til å gå inn og kommentere de politiske sidene ved denne saken, men må innrømme at jeg blir opprørt over den vegring mot fra første øyeblikk å snakke sant om det som har skjedd. Jeg venter ikke at politikere i alle saker kan gi kommentarer som lar meg få del i alle sider ved en sak. Til det er jeg selv av yrkesmessige årsaker bundet til i forbindelse med betroelser jeg f r å holde aldeles tett. Men det behøver ikke å bety at jeg så skal skape meg et annet forklaringssett, som ikke har rot i virkeligheten i det hele tatt.

Nå kommer vel denne saken til å roe seg, slik alle slike saker gjør, men jeg er bekymret for den be- kreftelse som gis av at det på en måte er greit å ha et noe frynsete forhold til det som er sant. Jeg kan ikke forstå annet enn at det på sikt kan føre til at mennesker i vår tid heller ikke selv blir opptatt av å forholde seg ordentlig til ting, når så få andre gjør det.

Allikevel: De erfaringer vi i forbindelse med skriftemålet har gjort, er entydig positive og gir enn  grunn til   mene at de fleste fremdeles er opptatt av å være  rlige i hvert fall mot seg selv, om hva det er de bærer med seg. At vi på denne måten igjen gir mulighet til i et lukket rom, hvor man vet at intet skal ut, å snakke om de innerste hemmelighetene i sitt eget liv, har vært til hjelp for mange. Og når de går ut derfra trekker de ofte et lettelsens sukk og sier: "*Jeg skulle bare ha kommet for lenge siden.*"

En søndag kveld skulle jeg holde kveldsgudstjeneste i Domkirken. Klokken nærmet seg sju, jeg var ferdig med forberedelsene mine og ville unne meg en tur bort i Narvesenkiosken for å kjøpe meg en sjokolade f r messen skulle begynne. Det var tidlig i mai, våren var enn  ikke kommet for alvor, men

på plenen utenfor kontoret satt det en kvinne og hvilte knærne sine rett ned mot gresset. Foran henne stod det et stort sminkeskrin, og jeg ble var hele seansen da jeg så hvilken farge hun brukte. I sakte bevegelser smurte hun hvitt utover ansiktet sitt, som om hun gjorde seg i stand til sin begravelse.

Vennen hennes stod litt unna og hadde lagt merke til at jeg hadde stoppet og stod og så på henne. Jeg hadde møtt ham noen ganger før og han spurte: "Kan ikke du snakke litt med henne? Hun har det ikke noe bra i dag!"

Jeg satte meg på kne foran henne og så inn i noen øyne som allerede var langt borte fra det stedet jeg forholdt meg til. Allikevel skjønnte hun godt hvem jeg var, hun så vel på den skjorten jeg hadde på meg og spurte: "Er du prest i kirken her?" "Ja," sa jeg og visste ikke hva mer jeg kunne si. Så ser hun på meg og sier: "Kan ikke du varme hendene mine?"

Da setter jeg meg en halvmeter lenger frem, strekker hendene mine frem og får to kalde hender lagt i mine. Først sitter vi helt stille uten å si noen ting. Etter hvert begynner hun å smile, og forteller. "En gang var jeg medlem av et jentekor et sted i landet. Da lærte jeg å synge Vår Gud han er så fast en borg. Kan jeg få synge den for deg nå?" "Ja, selvfølgelig sa jeg. Og så satt jeg der med hendene hennes i mine og hørte salmeverset bli sunget. Aldri har det salmeverset tatt sånt tak i ryggmargen som det gjorde den kvelden. For det var som om jeg hadde lov til å varme opp en slags religiøsitet som lå skjult dypt nede i henne. En slik rest tror jeg alle mennesker har. Det gjelder bare om det finnes hender nok til å varme dem.

Noen uker etter fikk jeg høre at hun samme kvelden var funnet død av en overdose nede på Oslo S. En kollega av meg hadde fått i oppgave å forrette i hennes begravelse og var først i etterkant blitt oppmerksom på hvilken befatning jeg hadde hatt med denne kvinnen samme kveld som hun døde.

Slik skjebner finnes det rundt oss i byen hele tiden. Sist år døde det av overdoser like mange som det finnes i fem normale skoleklasser. Det sier noe om størrelsen på problemet. I Domkirken må vi noen ganger skritte over dem når de har satt sine skudd. Men vi må ikke se forbi dem av den grunn. Også disse menneskene har krav på et menneskeverdig liv, midt i byen. Sammen kan vi gjøre det mulig for dem.

Etter drapet på Benjamin Hermansen er min oppmerksomhet kanskje i ferd med å flyttes fra alle dem jeg ofte har sett inne i parken og til det miljøet som finnes der ute på Holmlia. For det er en skakende opplevelse å se at en ung gutt blir stukket ned i nabolaget ditt, bare fordi han våget å være seg selv. Fra Bøler bydel fortelles det hvordan politiet har måttet stille på foreldremøter for å skape trygghet for at foreldrene kan la barna gå hjem fra skolen alene.

Ute på Holmlia har særlig skolen arbeidet utrolig flott med disse spørsmålene og gitt alle elevene en mulighet til selv å engasjere seg. For rektor sa noe i retning av følgende da han holdt sine minneord ved begravelsen: "Hatet kan ikke være det eneste vi skal sørge for å ta vare på for fremtiden. Etter hvert må det også få handle om hvordan vi skal leve sammen."

Jeg synes det er fint at avisene unner oss rom og tid til i åpenhet å diskutere hvordan vi kan demme opp for nynazistisk ideologi og aktivitet. Noen mener at det eneste rette må være å forby slik aktivitet. Selv er jeg redd for at vi dermed bare får dem til å gå under jorden. Det vil kanskje på sikt være enda verre.

Jeg har ikke noe ferdigtygd svar på disse spørsmål og trenger deres hjelp til å tenke rett om disse tingene. Men jeg synes at biskop Gunnar Stålsett i sin tale gav i hvert fall tre antydninger som for meg er viktige å bygge videre på.

I talen ved båren sa biskop Gunnar Stålsett: "I dag, i kirkens rom på Holmlia, låner vi tro av hverandre for å gi hverandre støtte og varme. Benjamin var ofte her med sin skoleklasse. Dette kjennes som et naturlig samlingssted for mange i lokalmiljøet. Vi er kristne og muslimer og mennesker

av annen tro og ingen tro. Vi trenger hverandre. På denne sorgtunge dagen må vi hente fram fra alle våre kilder alt som kan bidra til å skape fred og forsoning. "

I dag låner vi tro av hverandre....

Tenk om vi turde å si det litt oftere. Og at det i flere sammenhenger også kunne sies fra kirkens side, For altfor ofte så formidler kirkens menn og kvinner at vi håper at andre snart måtte komme til sannhets erkjennelse, i stedet for å gi seg til å lytte til hva hvert enkelt menneske bærer med seg av overbevisning, av tro, av håp og av styrke. For skal vi komme nynazismen til livs, så nytter det ikke med at vi gjør dette alene til en kirkelig kampsak. Det må et fellesskap til. På tvers av alle religioner. På tvers av alle trosskiller. Derfor skulle jeg gjerne sett at vi på Holmlia tør å sette oss ned og tør å være i dialog. La oss, som Inge Eidsvåg sa, begynne med menneskene, ikke med meningene.

Det andre biskopen så tydelig la vekt på, rette han særlig til moren og sa: *"Kjære Marit, Du har villet at begravelsen kompromissløst skulle være slik du vet at du må ta avskjed med ditt eneste barn, din kjære Benjamin. Du har villet at hans stemme skulle høres i musikken og i sangen, at vennene hans skulle få si farvel i et språk som er deres. Det var heller ikke en biskop du spurte etter, men en som du håpet kunne gå med deg gjennom mørket, og være hos deg i tomheten – uten å fylle den med sitt eget."*

Kunne vi bare klare det... Emil Thorelius opplevde aldri at hans far våget det. Det ble for mye å gjøre akkurat det. Til det var hans egen smerte altfor stor. Men utfordringen til et mer menneskeverdig samfunn ligger her. Om vi, Når vonde ting skjer, kan orke å stå ved siden av en annen, uten med en gang å fylle den med våre egne løsninger, vår egen måte å tenke på.

Fra mine venner i frimurerlogen har jeg opplevd deler av dette. Da jeg møtte vanskeligheter av ulikt slag, opplevde jeg at det var mine venner i logen, mer enn mine venner i kirken som stod meg bi. Og som våget å bli stående. Helt til det vonde var borte.

Det siste momentet i det biskopen trakk fram har jeg lyst til at skal få lov til å stå for seg selv, uten noen kommentarer fra min side og som en avslutning på det jeg har ønsket å se. For kunne vi bare hjelpe hverandre til å leve det livet som er, så finnes det rom nok for alle. Det blir min forpliktelse både som frimurer, som menneske, men også som sokneprest der ute på Holmlia.

"Hva er det som har skjedd med oss i denne uken," spurte biskop Stålsett, "denne uken eller tiden som er gått, siden drapet på Benjamin? Han er blitt symbol for vår dårlige samvittighet. Alt vi har sagt om å stå vakt mot rasismen, alt vi har gjort for å stanse ny-nazismen, – ser vi ikke i dag at det har vært noe halvhjertet over det? Frykter vi ikke likegyldigheten hos oss selv når det igjen er gått noen uker? Ser vi ikke at det er så altfor lett å gi uttrykk for fordommer som igjen gir grobunn for hat? Drapet på Benjamin er en udåd. Men denne udåd skal overvinnes av det gode. Derfor må håpet på det gode være det minnesmerke vi reiser over Benjamin. Håp er ikke et dvask uttrykk for fromme ønsker. Håp er beslutsomhet og kamp. Håp er tro på en bedre framtid og vilje til å skape den. "

Måtte det skje, også der ute på Holmlia.

Foredrag av Res. kapellan Hans Erik Raustøl – holdt i logemøte.

Ord for dagen

*I dag vil jeg velge de ord
som tenner et smil på kinn
som fyller med sol et sinn
hvor gråheten bor*

*I dag vil jeg tie med alt
som ikke er kjærlig og godt,
med alt som er surt og smått
og kultent og kaldt*

*I dag vil jeg bruke de ord
som varmer og bare gjør vel,
som bærer bort fra meg selv
og gjør meg til bror*

Andreas Borch Sandsdalen

Lørdags kultur !

Som kjent inviterte bror Sverre Haug og bror Terje Christoffersen til "utflukt" sist lørdag 31. mars. Det var "Blomquist" i Tordenskjoldsgate som skulle inspiseres, det skulle være auksjon onsdag 4. april så det gjaldt og være tidlig ute for å finne sin favorittkunstner og bli enig med seg selv om hvor langt i budrundene man skulle følge med.

Omtrent presis klokken 1100 møtte vi opp, cicerone Sverre, selvfølgelig og Knut Grindheim, Ralf Lien, Per Cristian Sommerfelt og Hans-Christian Rasmussen, med interesserte "samboere". Terje kom diltende etter, alt for sent, uheldigvis for ham, men alle hadde stor beundring for hans tilsynekomst, midt oppe i en knallhard flyttesjau.

De fleste har sikkert gått forbi Blomquists vinduer en eller annen gang. Jeg hadde aldri vært innenfor før, jeg har tross alt bodd mesteparten av mitt liv i denne byen og bak Blomquists beskjedene vinduer skjulte det seg et lite museum! Det er jo heller ikke farlig å gå inn!

Man får en katalog med alle de utstilte gjenstander avbildet, med kunstnerens navn samt prisantydning, så er det bare å gi seg i veg.

Og de hang der alle sammen, Munch, Weidemann, Picasso, Nesch, Nerdrum, for å nevne dem jeg kommer på i farten, pluss mange flere. Dessuten omfattet utstillingen også ikke helt nye samt eldre bruks-gjenstander som hårtørker, skrivemaskin, vinstativ, lysestaker, smykker, mindre skulpturer, gammelt sølv og pent bruke møbler. Det må vel legges til, at alle disse trivielle gjenstander syntes å være med på grunn av sine designmessige kvaliteter.

Vi var alle begeistret, og sandelig tror jeg alle fant sitt favorittkunstner, jeg også min.

Når jeg ikke var på auksjon i går, er det i erkjennelse av at favoritten stadig er min favoritt, men prisene hans.....akk, jeg hadde rett og slett ikke den nødvendige samling store sedler, ei heller "Master-card" i gull.

Åndens hunger ble gjort til lags men ikke kjødets. Det er påfallende hvor sulten og tørst man blir etter slike gallerivandringer, om det er på grunn av støvet eller fordi man blir svett av prisnivået, skal være usagt.

Vi vandret videre og endte vår vandring på "kunstnerkafé" i Stenersen museet, kaker, kunstkritikk og kaffe ble punktum på denne flotte forestilling!

Et evig vennskap

Som alle ting
i denne forskrudde verden
går livet også videre,
med hopp eller kryp
kommer man seg fremover
enten man vil eller ikke
den strømmen kan ikke stoppes

Men av en eller annen grunn
klarer noen folk
å trosse denne strømmen
og hoppe på siden eller
hoppe uti,
ikke i den store livstrømmen
men i den sterke strøm
langt der nede i dypet

Å som det kalde vannet
slår rundt deg, det stikker
som tusen nåler
og når du forsvinner
langt ned i det dype mørke
vil du aldri
komme opp igjen

Det er da et sikkert og solid tau
er godt å ha,
et tau som vil stoppe deg
hindre deg i å forsvinne
i evig mørke

Det som holder deg i igjen
er sikrere enn den sterkeste lås
mer solid enn den tykkeste kjetting,
det er dine venner
som holder deg igjen
og deres tau er det gode
vennshipsbånd

Å som varme er godt
en indre varme
en du kan dele med andre
og det beste er at
de og deler den med deg
et evig vennskap er større
enn den største kjærlighet

Ut vil jeg, ut!

Jeg husker du dro herfra for noen uker siden. Har du hatt en fin reise? Ja noenlunde slik var mottagelsen ved skranken på Newark flyplassen da jeg, på nyåret, skulle sjekke inn for tur Newark - Oslo.

Spørsmålet kom bardus og mens innsjekkingen foregikk effektivt og greit kunne jeg bare bekrefte at jo da, det hadde vært en sjelden fin tur over store deler av Statene. Når man reiser rundt og hilser på gamle venner og på slektninger pleier det som regel å være vellykket. Men hva opplevet jeg egentlig.

Strekningen Oslo - Newark gikk meget greit og behagelig. Jeg var heldig med plasseringen ombord og fikk en skikkelig og romslig plass. Stemmen hadde jeg så og si mistet, men jeg fikk da konstatert at min svenske nabo studerte medisin i Bergen og at hun kjente/ og eller visste om noen av min fetters barn som studerte på samme sted.

Ankomsten til USA tok jeg med stor ro. Jeg skulle overnatte på et flyplasshotell, Hilton, og regnet med å bli møtt. Det var således ikke spørsmål om å rekke fly til andre bestemmelsessteder o.s.v. Alt gikk da også greit bortsett fra at jeg ikke fant den ventede bil fra hotellet. Drosje kunne jeg jo ta, men køen syntes uendelig lang og stillestående. Så var det å begynne å ordne seg da. En vennlig bussfører ba meg hoppe inn så skulle han ta meg med til oppstillingsplassen for hotellbilene og derfra gikk det glatt.

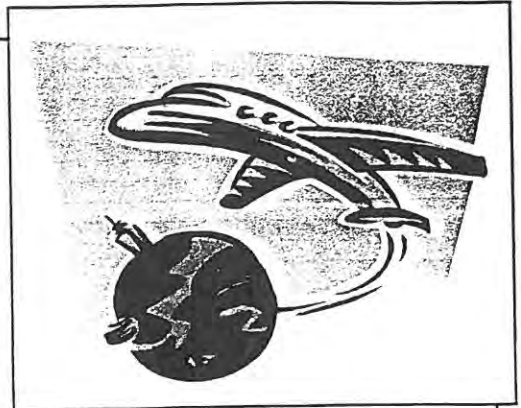
Neste morgen, etter en gedigen amerikansk frokost, masse frukt, bacon, egg, pannekaker med lønnesirup og bønnevis med kaffe tilbake til flyplassen hvor jeg som nevnt ble observert. Jeg fløy med United Airlines og skulle til Syracuse lenger inne i Staten New York. Det er en avstand kanskje som til Molde fra Oslo. Da flyselskapet ikke hadde noen direkte fly måtte jeg mellomlande og bytte fly på Dulles flyplassen utenfor Washington. Det hele var forutsatt fra U.A. s side

Å skje uten forsinkelser og jeg hadde ca 30 minutter mellom forutsatt ankomst og avgang til og fra Dulles. Det som møtte meg da reisen begynte i Newark var forsinkelser. Men jeg fikk tilbud om å reise med et fly som skulle være gått en time tidligere, men som da også var forsinket og jeg ankom Dulles til noe bedre tid enn forespeilet. Dette hjalp imidlertid ikke stort da alle fly tilhørende U.A. var forsinket denne dag. Jeg tilbrakte endel timer med å vente før jeg kom videre til Syracuse og brukte vel noe nær samme tid som fra Oslo til Newark. Det var en arbeidskonflikt som pågikk. (Det er ikke bare SAS som har vansker.) Det fly jeg skulle videre med var dessuten oversolgt og folk stilte seg opp i kø av redsel for å miste kjøpt plass. Vi ble tilbudt 500\$ for å vente på neste fly, men få gikk med på det. En av de reisende sa det var første gang han hadde sett så mange som var så ivrige for å reise til Syracuse. Da flyet omsider gikk viste det seg å være bittelite og uten plass til bagasje i kabinen.

I Syracuse bodde jeg hos mine gamle venner Crandall og Kathy og var sammen med tyve andre på tradisjonelt førjulsselskap hos Ted. En kolossal roastbeef med tilbehør har blitt tradisjonell servering, i henimot tretti år, for spesielt utvalgte og alle gjestene ble rikt begavet før de gikk.

I Syracuse traff jeg også den eneste erklærte tilhenger jeg møtte i USA av president elect Bush. Det var sønnen i huset som kom på besøk og hans mor trykket, som hun sa, på de rette knapper og så kom en lenger tirade om Bush og om konstitusjonen. Jeg gikk ellers ikke rundt og spurte, men de andre republikanerne tidde stille.

Neste stopp Chicago hvor jeg bodde hos Bill og Claire i et boligsameie som vender mot sjøen, Lake Michigan. Det er jo et innlandshav og

minner lite om en innsjø. Chicago, den delen av byen jeg besøker og oppholder meg i er, er en av mine favoritter i U.S.A. Passe stor og så har man bygget boliger i sentrum så det er alltid liv der i motsetning til slik jeg opplever Oslo. Selve huset jeg bodde i kunne vel være sine tyve etasjer pluss noe garasjeopplegg. Her som i alle store boligkomplekser jeg besøkte var det en resepsjon betjent døgnet rundt. Dørene inn til boligdelene var alltid låst, men ble åpnet fra resepsjonen og fremmede slapp ikke uten videre inn. Det hadde jeg erfart ved et tidligere besøk. Hadde du bil kunne du leie plass i garasjeanlegget som også var betjent døgnet rundt. Du leverte bilen fra deg ved ankomst og fikk den utlevert når du skulle bruke den. Prisen for dette ca. kr. 1000,- pr. mnd.

I Chicago klarer man seg forøvrig ganske bra uten bil, - i alle fall når du bor så sentralt som jeg gjorde. Det går busser overalt og også noen baner, dessuten er drosjer rimelige, - her som ellers i U.S.A. Bilene er billigere enn i Norge for ikke å snakke om bensinen. Dette må jo gi seg utslag. Hva gjør man i denne byen med noen dager til disposisjon? Det er jo så mangt; praktfulle museer, flotte forretninger, gode restauranter (særlig med lokalkjente guider og stamsteder hvor du kan bestille utenom menyen.) Jeg tror nok jeg kan anbefale The Art Institute og hvorfor ikke Museum of Science and Industry. I det siste kan du besøke en kullgruve, - litt annerledes enn på Svalbard, eller du kan ta toget fra Denver til Chicago. En strømlinjeformet historie som skulle og også kunne konkurrere med flyene i trettiårene.

Videre til Minneapolis. Julen tilbringes i familien. Store og små, gamle og unge i skjønn forening. 26 kuldegrader praktfull sol og hvit sne. Minner det om noe? Tradisjonell julemat med litt amerikansk vri- torsk, svineribbe etc. Medbrakte plater melkesjokolade på over 300 gr. iot til å falle i de yngstes

smak. Kirkegang, besøk hos familie og venner, her også teknisk museum med opplevelser for små og store. Blandt annet en meget ulvevennlig film. De små var absolutt pro ulven etter å ha sett den. Hyggelige spisesteder med mat fra det helt gode til mer ordinært, men for et liv. Det var jo i romjulen og folk hygget seg sammen ved å gå ut. Her var hele storfamilien, men også mindre vennegrupper. Du kommer langt for et akseptabelt beløp og er det noe mat til overs, og det er det som regel, var det helt greit å ta restene med seg. Alle steder dukket serverings-personalet ved forespørsel opp med spesial tilpasset pose eller eske for dette formål.

Etter hvert blir noen av oss pensjonister. Det kan kanskje være av interesse å høre at i USA eller i hvert fall i Minneapolis regionen kan eldre mennesker få tilbud om arbeide. Det jeg fikk høre vil kanskje ikke være av interesse for alle, men har man tid til disposisjon går det i alle fall an å få noe å gjøre i de store butikk kjedene. Slik jeg oppfattet det var tilbudet fra en av kjedene: tre dager i uken, seks timer om dagen og en måneds ferie. Arbeidet var forutsatt å være varierende, noe i kassen, noe med å supplere i hyllene og noe med rydding etc.

Når det gjelder pensjonistene eller senior citizens som de kalles derover blir det nokså mange av dem. Jeg fant et par bussladninger på et teater hvor lunsj ble kombinert med skuespill. Slik jeg forstod det ble alle stykkene som ble oppført kombinert med restaurant / bar besøk. Maten var god og stykket jeg så var morsomt et besøk kan anbefales. Stedet hadde holdt på i over tretti år og hadde nok overlevd barnesykdommene.

Neste stopp var Connecticut nærmere bestemt i en forstad til Hartford. Her skulle nyttårsaften feires hos Irene en gammel Fagerborgelev sammen med familie inkludert hennes bror Leif som er min lege og 18 venner hvorav ytterligere en fra Fagerborg. Irene driver translatørforretning og har blant annet oversatt flere av Ibsens stykker. Jeg er nå innehaver av et dedisert eksemplar av Peer Gynt. Det var imidlertid ikke så lett å komme frem. Snefall førte til at alle flyplassene i området var stengt og fly fra Minneapolis ble følgelig holdt tilbake. Jeg var nok noe skeptisk da jeg kom til avgangssranken og fikk beskjed om at sorry. Bagasjen var innlevert og kunne ikke fås tilbake. Den skulle gå med første fly. Dette gikk neste morgen og jeg var med, - det var også min koffert.

Fra flyplassen var det 20 minutters biltur gjennom et vinterlandskap med nyfallen sne. Det var også en tur gjennom fortiden så og si. Vi kjørte i strålende sol på stille sideveier med spredt bebyggelse og husene langs veien var bygget i gammel stil. - ja for alt jeg vet var de gamle. Men i alle fall der de lå, pyntet til jul med grønne granbarkranser og røde bånd, var det som å se gamle bilder plutselig komme til liv - **fantastisk**.

Jeg var jo i New England, yankee hjemlandet. Min vertinne fortalte at her var mange med penger, men det snakket man aldri om og livsførselen var stort sett nøktern. Man briljerte ikke med sin velstand. Hun refererte videre til karakteristikken av mennesker (som også vi gjør her i Norge) med at i Boston spurte man hva slags skoler du hadde gått på, i New York om hvor

mange penger du hadde, mens man i Philadelphia var mest interessert i din familie.

Når man kommer til selskap i USA er det ikke usedvanlig at gjestene bringer med seg mat og her hadde en av dem sørget for drikkevarene. Han og hans far hadde begge samlet vin, - barna var ikke interessert og nå skulle det brukes. Drikkevarene var utsøkte men da ikke alle var like erfarne i vinsmaking, var det nok for en stor del som å kaste perler for svin (som det heter), men alle syntes det var festlig. Da det kan være av interesse for enkelte nevner jeg hva vi fikk å drikke i den rekkefølge de ble servert :

Chardonnay Talbot Sleepy Hollow Vineyard 1996 - til canapeer

Haut Brion Blanc 1985 - gravlaks

Palmer 1966 - oksemedaljong

Chateau de Rayne - Vigneau 1988 - dessertkake

Remy Martin Cognac Louis XIII Port Fonseca 1963 - kaffe

Cognac - Grand Champagne Louis XIII

Champagne Krug 1982 - nyttårsskål

Da også maten var god ble det et meget vellykket selskap. Det skulle også bare mangle.

Neste ettermiddag med tog til New York City hvor vi ankom Grand Central og straks kapret en drosje til innlånt leilighet, - stor to værelser. Vertinnen hadde vært så vennlig å dra til Frankrike for å stå på ski. Det er husleie-regulering i New York. De som er heldige og har leieforhold fra før 2. verdenskrig er beskyttet. Så vidt jeg forstod kom denne leiligheten under slik beskyttelse, - andre måtte for noenlunde tilsvarende bekvemmeligheter betale over 2000 dollar pr. måned i leie.

China restauranter, biffhus, Metropolitan Museum of Arts, - behøver jeg å nevne mer? Ja så opplagt. Er man i N.Y.C. og har interesse for malerier så er The Frick Collection et "must". Hva den mannen klarte å samle av malerier er nesten ubegripelig. Alt er plassert i hans privatbolig blant verdifullt innbo og løsøre forøvrig. Et besøk der er sikkert for mange egentlig mer givende enn å traske rundt i det overveldende Metropolitan hvor en drukner i kunstverk.

Når jeg besøker Metropolitan, hvilket jeg alltid gjør, strener jeg straks til samlingen av malerier fra el Greco. Resten tar jeg som det faller seg. Noen timer er under ingen omstendigheter nok til et slikt sted. Denne gang fulgte jeg samme oppskrift og lot bare blikket fare rundt på veggene i forbifarten, men plutselig var det noe som trakk. Det maleriet der borte virket da så besynderlig norsk. En tur bortom, lavaen flommet ildsprutende nedover en italiensk vulkan - var det Vesuv, men maleren ja det var I.C.Dahl.

N.Y.C. er scenekunstens hovedstad i U.S.A. Så et teater/musical besøk hører med. Billettene er dyre, men du får dem for halv pris på Times Square hos TKTS utsalget. Her står newyorkere og tilreisende i kø for å kjøpe til dagens forestilling og hver onsdag er det matineer.

Politiet har ryddet opp i N.Y.C. så også på Times Square. Det har jeg i alle fall lest i norske aviser. Og da er det sikkert riktig. Men la meg tilføye - det er ikke så

fargerikt som det pleide være. Det kan skyldes årstiden, men hvor var spåkoner, predikanter, folketalere, kostymer m.m. Litt grått spør du meg, men skal du ha digitalt fotoapparat får du det billigere her enn i Hong Kong.

Et lite råd for den som reiser til U.S.A. Her benyttes kort eller sjekker når du handler. Resultatet er at forretningene har lite med pengesedler og særlig tidlig på dagen står du der med din 100 dollars seddel uten å få kjøpt noe. Så når du veksler inn reisevaluta i Norge da skal du ta 20 dollar sedler. Dette fra en som har lært.

Du bør heller ikke gå på buss og regne med å betale underveis om du ikke har akkurat.. Bussføreren kan rett og slett ikke veksle. Pengene forsvinner ned , jeg holdt på å si i et panserskap, under bussens gulv. Du kan kjøpe kort av forskjellig type på T banestasjonene eller i spesielle utsalg. Det går det og.

" Milk Shake " , for førti år siden så tykk at sugerøret ble stående i den stilling du satte det, en drøm som lever. Senere ble shaken tynnere og tynnere. Nå lot det til at den var borte. Jeg fikk jogurt shake som en slags erstatning , men... Ja ikke all forandring er til det bedre.

Sverre

P.S. Stemmen er kommet tilbake

Alverden, alverden af blomster er fuld,
af blomster fuld.

Guds sol er en rose, en rose af guld,
en straalende rose af guld.

Og maanen stiger i kvældens blaa
som en lilje lysende stor.

Og rund om spirer de stjerner smaa
af nathimlens dybe jord

— — — —
Kun én gang i livet har hjertet sin vaar,
naar alle dets blomster slaar du

Wilhelm K r a g *Blomstersangen*

*Fremad mot det fjerne mål
være løsenet på vår klode.
frem mot lyset, men med tål,
lang er kampen for det gode*

H. V. K a a l u n d

Logeball, 17 februar, 2001

Presis klokken 18.30 gikk årets logeball av stabelen. Med omtrent 80 brødre, søstre og gjester til stede, var det nesten garantert å bli en suksess. Og det var det!

Vi startet med en kort samling inne i logesalen, hvor vi hørte fire nydelige sanger fra Birgit Brink, som ble akkompagnert av vår egen bror Jan Urban Sandal.

Så ble vi ført inn i spisesalen for en deilig middag, den besto av stekt kalkun, poteter, gulrøtter og brokkoli til hovedrett, etterfulgt av karamellpudding til dessert. To glass smakfull rødvin hørte til.

Innimellom de mange fine talene, hørte vi Terje Larsen som spilte taffelmusikk for oss. Bror Per Christian Sommerfeldt utførte en kjempejobb som toastmaster. O. M. Øivind Vinje hilste oss alle velkommen, Damenes tale holdt bror Randulf Meyer, og Takk for maten talen ble holdt av søster OM Ingrid Bjerke. Etterpå var det flere vakre sanger fra Birgit, og Jan spilte.

Mens vi drakk kaffe og avec, ble bordene ryddet bort. Deretter startet dansen med Polonese, inn og ut av salen, opp og ned trappene! Terje Larsen fortsatte å spille og syngte for oss. Hvordan kan én mann klare å få så mange forskjellige musikalske lyder til når han spiller alene? Jeg var imponert. Kvelden gikk altfor fort, plutselig var baren stengt, vi var allerede mange timer inn i søndagen, og det var på tide å dra hjemover.

Tusen takk til bror Oddmund Reppe og hans komité som måtte ha lagt ned mye arbeid for å gi oss en så hyggelig aften.

Bror Cristopher Rayner-Battle

*Til frihet er vi vant.
en mann kan bære lenker,
det han i taushet tenker,
blir ikke mindre sant*

Arnulf Ø v e r l a n d